

مرگ دانتون

(سال نگارش ۱۸۳۵ میلادی)

گئورگ بوشنر (G.Buchner)

ترجمه و تحقیق سعید فرهودی

سمایش نامه‌ی ترجمه‌هـ

چاپ اول – ۱۳۹۸

فهرست

۷	مقدمه‌ی مترجم
۹	پرساژها
۱۱	پرده‌ی اول
۵۳	پرده‌ی دوم
۸۴	پرده‌ی سوم
۱۱۹	پرده‌ی چهارم

پرده‌ی اول

(ارو دو سشل^۱، حد حام کار میر قمار، داسون^۲،
ژولی^۳ (کمی آن طرف‌بر)، داسون که بر چهار پایه‌ای
شسسه- خطاب به ژولی)

داتون سین آن حام ریبا کارت‌هارا چه ماهرانه می‌چرخاندا
حقیقتاً که استاد است، او همیشه کارت دل را برای
شوهرش نگه می‌دارد و کارت حشت را برای
دیگران شماها هبور هم می‌توانید کسی را به دروغ
عاشق کنید

مرا ناور داری^۴

ژولی داتون چه نگویم، ما ار همدیگر چیری بمنی دائم پوست
کلفتیم و دست‌ها را به سوی یکدیگر درار می‌کیم
که این هم رحمتی است بیهوده، ما فقط چرم سخت
را به هم می‌مالیم، ما حیلی تنهاییم

۱ Hérault de Sechelles وکل دعاوی و نمائندگی مجلس که به انقلاب پیوست؛ رسن ریروندسنس‌ها و عصو کسی امس ملی سر ار انقلاب

۲ Georges J.Danton (۱۷۹۴ - ۱۷۵۹) وکل دعاوی و سحور رفعت رو سیر که سرانجام گوشه سد ۳ Julie

[۱۲] [مرگ داتون]

ژولی داتون

داتون، تو مرا می‌شاسی
بله، ولی اگر نتوان این را شناخت نامید تو چشممان
سیاه و موهای فرفی داری، چهره‌ات کشیده است
و همیشه به من می‌گویی "ژرژ عریر" (در این حاده
پیشانی و چشم‌های ژولی اشاره می‌کند) ایحا، ایحا
و در پس ایها چه بهفته است؟ برو احساسات
ما حش ترا آن است که یکدیگر را شناسیم ما
ساید حممه‌هایمان راشکیم و افکار همدیگر را از
درور لایه‌های معزیزون نکشیم

یکی از باتوان به ارو شمارای انگشتاتان چه نقشه‌ای کشیده‌اید؟

ارو هیچ

همان باتو پس شست تان را این طور شکید، واقعاً عیرقابل
تحمل است

ارو

داتون، سبیلید، هر چیزی ریخت خودش را دارد
به، ژولی، من تو را مثل گور دوست دارم
(که ظاهر احوالش سالمه، روبرمی‌باند) اووه!

ژولی

داتون گوش کرامی گوید درور گور آرامش حکم فرماست
و گور و آرامش یکی است، اگر چیزی ناشد، من در
میان آعوش تو ریر حاک قرار دارم تو گور مطلوب،
لذات باقوس مرگ، صدایت بوای قبر، قلت هم
تابوت من است

باتو

ارو ییچاره فا شده
یک ماحرای عشقی که مثل همه چیر پول می‌خواهد

[گمودگ بوشر] [۱۳]

باتو

ارو

ارو

کامی

پس شما عشق تان را هم، مثل یک کر و لال، نا
انگشتان رقم رده‌اید
چرا که نه؟ می‌گویید فهم آن این‌گویه حیلی آسان‌تر
است من نا یک دام ورق راضمی عشقی برقرار
کردم، انگشتان من همچون پرسی به عیکوت
بدل شدید و شما مدام، فرشته بودید ولی ماحرا
بدحوری پیش می‌رفت، هر لحظه هم سریاری به
سراع دام می‌آمد من احراه بحواهم داد که دحترن پی
چنین ناری‌هایی برود، آقایان و حامه‌ها چنان بی‌پروا
روی هم می‌افتد که برای سربار حایی حر آن پشت
مشت‌ها ناقی نمی‌ماید

(کامی دمولن^۱ و فلیپو^۲ وارد می‌شوند)

فلیپو، چه چشم‌مان عم‌انگیری! آیا در کلاه سرحت
سورا حی پیدا شده؟ آیا ژاکوب مقدس چهره‌ی درهم
کامی را کشیده است؟ آیا هنگام کشتار نا گیوتین،
ماران می‌بارید؟ یا حای بدی داشتی و درست
نمی‌دیدی؟

تو سقراط رامسخره‌ی کسی هیچ می‌دانی حدا، هنگامی
که آلکپیادس^۳ در گوش‌های تیره و تاری رمین گیر شده
بود، ار او چه پرسید «آیا سپرت را در میدان سرد
ار دست داده‌ای؟ در مسابقه‌ی دو یا شمشیرباری

¹ Camille Desmoulins

² Philippeau

^۳ Alcibiades (۴۵ - ۴۵ ق.م.) سردار و دولتمرد اینی و نکی از ساگردان سفرات را که به دلل سکب
عز حک اعدام سد.